

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci

žalobkyně:

■. s.r.o., IČO: ■

sídlem ■

zastoupena advokátem JUDr. Janem Vondráčkem
sídlem Zbraslavské náměstí 458, 156 00 Praha 5 - Zbraslav

proti

žalovanému:

Finanční úřad pro Liberecký kraj, IČO: 72080043

sídlem 1. máje 97, 460 02 Liberec

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v postupu při zahájení daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobkyně se domáhá ochrany před nezákonným zásahem, který spatřuje v nezákonném zahájení daňové kontroly na politický nátlak. Žalobkyně s odkazem na usnesení rozpočtového výboru č. 579 Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR (dále jen „poslanecká sněmovna“) ze dne 8. 3. 2017 tvrdila, že v daném případě to nebylo Generální finanční ředitelství, ale poslanecká sněmovna, kdo fakticky rozhodl o tom, aby byly prověřeny všechny emise korunových dluhopisů vydané v roce 2012. Dle žalobkyně neměla finanční správa možnost žádosti poslanecké sněmovny nevyhovět. Tehdejší ministr vnitra ■■■ dne 21. 4. 2017 vyhrožoval řediteli finanční správy ■■■ trestním stíháním, když kontroly dluhopisů nezahájí. O tom, že se finanční správa dostala pod politický tlak, svědčí dle žalobkyně i vyjádření tehdejší náměstkyně ministra financí JUDr. ■■■ dne 15. 5. 2017 v rozhovoru pro DVTV. JUDr. ■■■ situaci okomentovala jako útok na nezávislost finanční správy a konstatovala, že právě pod tímto politickým tlakem rozhodl ■■■, ředitel finanční správy, o tom, že bude z důvodu emise korunových dluhopisů kontrolováno 1.519 poplatníků. V obdobném duchu se vyjádřil i tehdejší ministr financí Ing. ■■■ dne 27. 4. 2017, když označil tlak na finanční správu ohledně kontrol korunových dluhopisů za absurdní. Skutečnost, že daňové kontroly korunových dluhopisů jsou zahajovány z podnětu poslanecké sněmovny, dokládá i to, že dne 14. 6. 2017 ■■■ musel opět odpovídat na dotazy poslanců ohledně kontrol korunových dluhopisů a bylo mu uloženo, aby do 15. 9. 2017 doložil průběžné výsledky kontrol firem s korunovými dluhopisy. Po zveřejnění průběžných výsledků daňových kontrol firem s korunovými dluhopisy potvrdil zahájení daňových kontrol na základě politického zadání i tehdejší premiér Bohuslav Sobotka na svém twitterovém účtu a facebookovém profilu. Skutečnost, že „Daňoví úředníci neustáli tlak politiků“ výslovně konstatuje v rozhovoru pro Hospodářské noviny dne 19. 9. 2017 i Mgr. ■■■, bývalá náměstkyně ministra financí. Poslanecká sněmovna navíc výsledky daňových kontrol zahájených z jejího podnětu předjímá, když tvrdí, že při emisi korunových dluhopisů došlo k obcházení zákona. Pokud finanční správa podlehla politickému tlaku již v tom, že v důsledku politického tlaku zahajuje daňové kontroly korunových dluhopisů, lze se dle žalobkyně důvodně obávat, že tomuto politickému tlaku může podlehnout i pokud jde o závěry daňových kontrol. Žalobkyně tvrdila, že i nadřízený správce daně ve vyznění o výsledku prošetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 8. 11. 2017 připustil, že finanční správa je adresátem úkolování ze strany poslanecké sněmovny. V případě žalobkyně se rozhodně nejednalo o namátkovou kontrolu, kterou připustil Ústavní soud ve stanovisku pléna ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, dle něhož správce daně nemusí disponovat konkrétním podezřením k tomu, aby mohl provést daňovou kontrolu.
2. Zjevná účelovost argumentace žalovaného je dle žalobkyně zřejmá i z výzvy k prokázání skutečností, kterou žalovaný vydal dne 5. 9. 2017. Již z koncepce této výzvy je patrná snaha žalovaného uměle vykonstruovat možnou argumentaci pro doměření daně, tj. snaha vyhovět politickému nátlaku i co do výsledku kontroly. Žalobkyně ve stanovené lhůtě přesto na výzvu reagovala a nesprávná a nezákonná tvrzení žalovaného uvedená ve výzvě

vyvrátila. V reakci na toto vyjádření vydal žalovaný dne 17. 10. 2017 rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností, kterým ale fakticky změnil obsah výzvy. Žalovaný tak vytvořil po věcné stránce odlišné rozhodnutí, a to navíc za situace, kdy lhůta pro odpověď na výzvu již uplynula. Takový postup je dle žalobkyně nezákonný a porušuje právo žalobkyně na spravedlivý proces. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný má svůj závěr ve věci daňové kontroly u žalobkyně od začátku připraven a snaží se pouze vytvořit si k němu účelově nějakou argumentaci. Tato skutečnost dle žalobkyně vyplývá i z argumentace žalovaného uvedené ve vyznění o výsledku šetření ve věci stížnosti ze dne 28. 11. 2017, v němž žalovaný výslovně uvedl, že žalobkyně má možnost brojit proti důsledkům případné nezákonnosti výzvy rovněž v odvolání proti následnému rozhodnutí o stanovení daně.

3. Žalobkyně proto navrhuje, aby soud rozhodl, že postup žalovaného při zahájení daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014 je nezákonným zásahem do práv žalobkyně a žalovanému zakázal, aby v porušování práv žalobkyně pokračoval a nařídil mu, aby nezákonný zásah neprodleně ukončil.

II. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě konstatoval, že rozpočtový výbor poslanecké sněmovny v žalobkyní citovaném usnesení uvedl, že existují doložitelná podezření, že při emisi tzv. korunových dluhopisů v roce 2012 mohlo ze strany některých emitentů docházet ke zneužití nebo obcházení zákonů v oblasti daní. Poslanci požádali Generální finanční ředitelství, aby připravilo metodický pokyn k prověření, zda v souvislosti s emisemi dluhopisů nebyl v jednotlivých případech zneužit zákon. Finanční správa na tyto požadavky reagovala prohlášením, že poslanecká sněmovna nemá právo ukládat finanční správě úkoly týkající se výkonu působnosti jí řízeného úřadu a provedení úkolů závazně požadovat. Dle žalovaného je běžnou praxí, že se správce daně zabývá různými podněty, a to i ze strany veřejnosti, které by mohly vést k odhalení daňových úniků či obdobnému protiprávnímu jednání. Běžnou praxí jsou pak různé kontrolní akce lokálního, ale i celorepublikového rozsahu.
5. Žalovaný odkázal na judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 1 Afs 107/2014 - 31, a stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, a zdůraznil, že výběr daňových subjektů ke kontrole je výhradně v kompetenci správce daně.
6. Žalovaný dále vysvětlil, že neexistuje databáze emitentů korunových dluhopisů a subjekty tak byly vybírány na základě údajů z účetní závěrky (rozvaha, výkaz zisků a ztráty, příloha k účetní závěrce), z podaného přiznání k dani z příjmů právnických osob, případně z dalších podkladů, které má správce daně k dispozici. Tato šetření provedená z účetních výkazů a daňových přiznání byla pouze orientační, jelikož přesné údaje lze zjistit až z účetnictví poplatníka. Úkolem správce daně bylo a je detailněji prověřit a z dostupných údajů vyhodnotit, zda subjekt, který emitoval dluhopisy, nevykazuje indicie případného zneužívání úvěrových finančních nástrojů k daňové optimalizaci. Pokud je subjekt nakupovaly s cílem daňové optimalizace, mohlo by se podle stávající judikatury jednat o případ „zneužití práva“. Jde o situaci, kdy poplatník sice nejedná v rozporu s obsahem

konkrétního paragrafu, ale protože jedná pouze s cílem daňové úspory, jedná v rozporu s účelem a smyslem práva. Pokud byly zjištěny konkrétní indicie, zahájil správce daně u daňového subjektu obvykle místní šetření s možností přechodu do standardní daňové kontroly nebo přímo daňovou kontrolu. Výběr konkrétních subjektů však nikdy neovlivnil politický nátlak, ale vždy hodnocení předem daných výběrových kritérií ve vazbě na další veřejně dostupné informace. Žalovanému nebylo nikdy Generálním finančním ředitelstvím nařízeno, u kterých konkrétních subjektů má být zahájena kontrola, ani kolik kontrol má být v této souvislosti provedeno.

7. V případě žalobkyně byly před zahájením daňové kontroly vyhodnoceny údaje jak z účetních závěrek a podaných daňových přiznání, tak další informace získané z veřejných zdrojů o žalobkyni. Získanými poznatky byly následující skutečnosti: v roce 2008 zakládající tři společníci vložili do základního kapitálu nepeněžní vklad (každý svůj podnik), který byl oceněn znaleckými posudky v celkové výši 385.000.000 Kč. Dle účetních postupů byl do účetnictví převzat v účetní hodnotě 10.000.000 Kč tak, jak byl vykazován v účetnictví u vkladatelů. Výsledný rozdíl oproti znaleckému posudku byl v účetnictví evidován jako oceňovací rozdíl ve výši 375.000.000 Kč. Žalobkyně však oceňovací rozdíl v rozporu s § 7 odst. 10 vyhlášky č. 500/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, neodepisovala s odkazem na jeho věcný obsah. Valná hromada společnosti dne 13. 3. 2012 rozhodla o snížení základního kapitálu z 385.000.000 Kč na 100.000.000 Kč. Částka odpovídající snížení základního kapitálu měla být vyplacena společníkům do 15 dnů od data zápisu nové výše základního kapitálu do obchodního rejstříku, přičemž v rozvaze k 31. 12. 2011 účty v bankách vykazovaly zůstatek cca 9.000.000 Kč, pokladna 450.000 Kč, účty krátkodobých pohledávek 21.540.000 Kč a krátkodobých závazků 26.422.000 Kč. Následně v témže roce byly emitovány dluhopisy ve jmenovité hodnotě 285.000.000 Kč, což odpovídá hodnotě sníženého kapitálu. Z veřejných zdrojů již není zřejmé, zda došlo k faktické výplatě peněz nebo jen k zápočtu závazku vzniklého z titulu výplaty v důsledku snížení základního kapitálu a pohledávky z titulu úhrady emitovaných dluhopisů. Tato varianta by připadala v úvahu, pokud by se nabyvateli dluhopisu stali ti společníci, kteří rozhodli o snížení základního kapitálu, zároveň by v takovém případě vykazovala celá transakce rizikové znaky, které by mohly být v krajním případě vyhodnoceny i jako zneužití práva.
8. Dle žalovaného není zřejmé, v čem žalobkyně spatřuje politický nátlak při vydání výzvy k prokázání skutečností, a co konkrétně označuje za nepravdivá či zavádějící tvrzení. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobkyně požadavkům žalovaného rozuměla a vyhověla jim, neboť na výzvu reagovala. Opravou zřejmých omylů pak nebyl měněn skutečný charakter výzvy, proto i lhůta k předložení důkazních prostředků v původní výzvě zůstala zachována. Žalobkyně na původní výzvu reagovala a důkazní prostředky také předložila ve lhůtě uložené původní výzvou. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem žalovaný navrhol žalobu zamítnout.

III. Replika žalobkyně

9. Žalobkyně trvala na tom, že k zahájení daňové kontroly došlo na základě politického nátlaku. V období jara roku 2017 sama finanční správa odmítala úkolování poslaneckou

sněmovnou a potvrzovala tak, že se pod politickým tlakem ocitla. Dle žalobkyně nemůže jít o shodu náhod, pokud finanční správa zahájila kontrolu všech emitentů korunových dluhopisů, o kterých věděla, až po usnesení rozpočtového výboru poslanecké sněmovny. Ještě v únoru 2017 přitom ředitel Generálního finančního ředitelství Martin Janeček neviděl k plošným kontrolám žádný důvod. Žalobkyně odkazovala na komunikaci mezi ředitelem Generálního finančního ředitelství a předsedou rozpočtového výboru poslanecké sněmovny z května 2017, ve které je bagatelizováno usnesení rozpočtového výboru č. 579 ze dne 8. 3. 2017, resp. jeho „úkolovací“ povaha. V rámci komunikace byla korigována předchozí vyjádření tak, aby bylo zachováno zdání zákonnosti. Z usnesení se tak stává pouhý „podnět či informace“, se kterou již finanční správa pracovat umí, může a musí.

10. Žalobkyně dále tvrdila, že nic z toho, co žalovaný ve svém vyjádření označuje jako skutečnosti, které zahájení kontroly zapříčinily, ze správního spisu nevyplývá. Dle žalobkyně je velmi nepravděpodobné, že by se sám žalovaný (Finanční úřad pro Liberecký kraj - Územní pracoviště v Liberci) rozhodl vést vyhledávací činnost zrovna u žalobkyně, tj. pražské společnosti.

IV. Zjištění ze správního spisu

11. Z protokolu o ústním jednání ze dne 13. 7. 2017 plyne, že tímto úkonem byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za rok 2014 v omezeném rozsahu týkající se posouzení daňové uznatelnosti finančních nákladů z úvěrových finančních nástrojů s dopadem do základu daně dle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Na začátku ústního jednání byla žalobkyní podána stížnost proti postupu správce daně dle § 261 daňového řádu, v níž byla namítána nezákonnost daňové kontroly vedené na politickou objednávku.
12. Dne 6. 9. 2017 bylo správcem daně vydáno vyrozumění o výsledku šetření ve věci stížnosti proti postupu správce daně. Stížnost byla shledána přípustnou, ale nedůvodnou. Dne 5. 10. 2017 žalobkyně podala podnět na prošetření způsobu vyřízení stížnosti. O výsledku prošetření vyřízení stížnosti byla žalobkyně informována ve vyrozumění ze dne 8. 11. 2017. Nadřízený správce daně nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že usnesením rozpočtového výboru poslanecké sněmovny ze dne 8. 3. 2017 byla finanční správa závazně úkolována. Zdůraznil, že pravomoc „úkolovat“ finanční správu poslanecká sněmovna nemá. Dále odkázal na odpověď ředitele Generálního finančního ředitelství ze dne 14. 3. 2017 na citované usnesení, ve kterém se finanční správa od tohoto usnesení distancovala s tím, že ve věci korunových dluhopisů již koná a to dle vlastního uvážení. Dle nadřízeného správce daně je ředitel Generálního finančního ředitelství kompetentní k určení koncepce strategie daňových kontrol finanční správy a jeho rozhodnutí kontrolovat korunové dluhopisy samo o sobě nevykazuje znaky nestandardního jednání. Nadřízený správce daně citoval ze stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, kde je výslovně uvedeno, že „podstatným znakem takové kontroly je mj. možnost jejího namátkového provedení, tedy provedení za situace, kdy kontrolující osoba apriory nedisponuje (konkrétním) podezřením, že kontrolovaný subjekt neplní řádně své povinnosti.“ K vyjádření politických představitelů nadřízený správce daně konstatoval, že se

jedná toliko o politické proklamace, které již z principu nemohou mít na průběh daňového řízení žalobkyně vliv.

13. Součástí podnětu na prošetření stížnosti ze dne 5. 10. 2017 byla i námitka proti obsahu výzvy k prokázání skutečností ze dne 5. 9. 2017. Správce daně tuto námitku vyhodnotil jako novou stížnost ve smyslu § 261 odst. 1 daňového řádu. Ve vyrozumění o výsledku šetření ze dne 28. 11. 2017 uvedl, že stížnost je nepřipustná, protože směřovala proti obsahu výzvy, žalobkyně nenapadla postup správce daně ani nevhodné chování úřední osoby. Podnět k prošetření způsobu vyřízení stížnosti žalovaný obdržel dne 4. 1. 2018. Dne 7. 2. 2018 pak nadřízený správce daně vydal vyrozumění o výsledku prošetření způsobu vyřízení stížnosti, ve kterém uvedl, že výzva napadená stížností je rozhodnutím, proti kterému se v souladu s § 109 odst. 2 daňového řádu nelze odvolat, tj. nelze proti němu uplatnit řádný opravný prostředek. Toto omezení nelze obejít podáním stížnosti dle § 261 odst. 1. Dle nadřízeného správce daně proto žalovaný stížnost správně vyhodnotil jako nepřipustný prostředek ochrany.

V. Ústní jednání ve věci

14. Ve věci proběhlo dne 16. 5. 2018 ústní jednání, při němž žalobkyně i žalovaný setrvali na své právní argumentaci. Zástupkyně žalovaného uvedla, že v případě zahájení kontrol daňových dluhopisů se jednalo o manažerské rozhodnutí ředitele finanční správy. Konstatovala, že dostala množinu daňových subjektů, ze kterých následně dle svého uvážení vybrala subjekty ke kontrole. Zdůraznila, že k dispozici neměla žádné směrné číslo, u kolika subjektů musí kontrola proběhnout, nebyla dána ani žádná konkrétní vazba na žalobkyni. Žalobkyně navrhovala doplnit dokazování o výsledcích zástupkyně žalovaného, za účelem prokázání, že byla osobně vykonavatelem politického tlaku na provedení daňových kontrol. Kromě důkazů označených v žalobě žalobkyně dále navrhovala provést důkaz i výsledkem ■■■, ■■■, ■■■, ■■■ a konkrétně vyjmenovaných členů rozpočtového výboru poslanecké sněmovny, který dne 8. 3. 2017 přijal usnesení č. 579. Žalobkyně dále navrhla doplnit dokazování i výsledkem V. J., vedoucí oddělení kontrol Finančního úřadu pro Liberecký kraj - Územní pracoviště v Liberci a ■■■, ředitelky Územního pracoviště pro Prahu 1, Finančního úřadu pro hlavní město Prahu. Soud navrhané důkazy neprovedl, protože to považoval pro posouzení důvodnosti žaloby za zcela nadbytečné.

VI. Právní posouzení soudem

15. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
16. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.

17. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
18. Dle krajského soudu je žaloba přípustná a byla podána včas. Není pochyb o tom, že zahájení i provádění daňové kontroly může být podle okolností nezákonným zásahem, proti kterému je možno podat žalobu podle § 82 a násl. s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110). Žaloba byla také podána do dvou měsíců ode dne, kdy byla žalobkyně seznámena s výsledkem prošetření vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu, tj. včas.
19. Podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v usnesení ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, daňová kontrola, která vybočuje ze zákonných mezí, porušuje množství ústavně zaručených práv daňových subjektů, neboť nezákonnou daňovou kontrolou dochází k porušení veřejného subjektivního práva daňového subjektu na všeobecnou ochranu svobodné sféry jeho osoby, vyplývajícího z článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a často může též porušovat subjektivní práva další (např. právo na ochranu vlastnictví zakotvené v článku 11 Listiny a článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost podle článku 26 Listiny atd.).
20. Ve vztahu k porušení těchto „nedaňových“ práv lze jinými slovy zjednodušeně říci, že nezákonná daňová kontrola, proti níž se lze samostatně domáhat ochrany proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. s. ř. s. (včetně žaloby směřující „jen“ k deklaratornímu výroku soudu o její nezákonnosti), zasahuje do „nedaňové“ sféry daňového subjektu.
21. Daňová kontrola, je klasickým daňovým mechanismem, pomocí něhož má správce daně právo kdykoliv (v průběhu prekluzivní lhůty) prověřit ve vymezeném rozsahu splnění daňových povinností subjektů, okolnosti rozhodné pro stanovení daně a rovněž také tvrzení daňových subjektů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 1 Afs 107/2014 - 31). Soud souhlasí s žalovaným, že výběr daňových subjektů ke kontrole je výhradně v kompetenci správce daně. Může se uskutečnit na základě podnětů od třetích osob, na základě rizikových analýz finanční správy, i bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11). Pokud jde o zacílení svého prověřování, má správce daně široké správní uvážení, které je limitováno v zásadě jen podmíněným zákazem opakovaných daňových kontrol v § 85 odst. 5 daňového řádu a obecnou zásadou proporcionality, což ale v projednávané věci namítáno není.
22. Pokud žalobkyně tvrdila, že daňové kontroly emitentů korunových dluhopisů v roce 2012, včetně daňové kontroly zahájené u žalobkyně, byly zahájeny na

politickou objednávku, krajský soud neshledal, že by byla splněna podmínka přímého zaměření respektive přímého zásahu do právní sféry žalobkyně. O takovém zásahu by bylo možné uvažovat pouze v případě, pokud by žalobkyně předkládala důkazy o tom, že správce daně podlehl politickému nátlaku zaměřenému konkrétně na žalobkyni. Všechny navrhované důkazy se však vztahovaly ke kontrolám emisí korunových dluhopisů obecně. Žalobkyně netvrdila, že by ji některý z navrhovaných listinných důkazů přímo zmiňoval, dovozovala pouze, že na základě politického tlaku na finanční správu, který chtěla prokazovat kromě listinných důkazů i navrhovanými svědeckými výpověďmi, u ní byla zahájena daňová kontrola, stejně jako u dalších emitentů korunových dluhopisů v roce 2012. Soud proto navržené důkazy neprováděl.

23. Pokud jde o výzvu k prokázání skutečností ze dne 5. 9. 2017, žalobkyně nespecifikovala, co konkrétně ve znění výzvy má svědčit o snaze žalovaného vykonstruovat argumentaci pro doměření daně, soud se proto k této námitce nemůže blíže vyjádřit. Konstatování žalovaného, že: *„stěžovatel má možnost brojit proti důsledkům případné nezákonnosti výzvy rovněž v odvolání proti následnému rozhodnutí o stanovení daně“* je sice neobratné, správnější by bylo uvést, že případnému navazujícímu vyměření daně se lze bránit v daňovém řízení a následně žalobou podle § 65 s. ř. s., ale rozhodně z něj nelze dovodit, že by měl správce daně závěr daňové kontroly předem připravený, jak se soud snaží přesvědčit žalobkyně. Námitky, v nichž se žalobkyně dovolává svého práva na spravedlivý proces v souvislosti s vydáním rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností, se pak mívají s předmětem žaloby, jímž je tvrzený nezákonný zásah spočívající v zahájení daňové kontroly na politickou objednávku.
24. Soud nemůže souhlasit ani s tvrzením, že nic z toho, co žalovaný ve svém vyjádření označil za skutečnosti, které zahájení kontroly zapříčinily, ze správního spisu nevyplývá. Jedná se totiž o skutečnosti, které žalovaný žalobkyni do značné míry předeštel ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 5. 9. 2017, kterou následně opravil rozhodnutím o opravě zřejmých nesprávností ze dne 17. 10. 2017.

VI. Závěrečné posouzení a náklady řízení

25. Ze shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou.
26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 15. května 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu